

**Brev till Selma
Lagerlöf från Valborg
Olander: 1930-1931
september - 18**

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

Karlavagnen 99 den 7 April 1930.

49

Min älskade käre vän, som jag längtar
så mycket efter!

Jag kommer just hem efter en skön
promenad under blomkrängningen med
alla flaggor lysande i solskenet. Det har flaggats
på hvar stäng och dygar både med svenska och
utländska färger.

Ejst är gatubilden sig kända lik. Kvinnorna
är sorgstörjare talrikare än vanligt, men de
flusta latter och strumpor äro kulörta. Och i
allmänhet ser man ju inte vilka färger som
dögis under vinterkapporna. På Idun i lördags
voro alla vackra, och ordföranden höll en
liten presentation över den bortgångna.

Jag skall väl berättla, att fröken von Trompen
ringte på, sedan hon sjått varit på slottet och
antecknat sig sjått och sina bröder. Hon hade där
av sina bekanta bland kammarherrarne.

dels hade hon gripit till ett nytt slags teknik, som hon ännu inte behäskade och som hon ingårde att hon inte hade utvänt fört. Detta har hon kanske själv sagt dig?

Så talade vi om "Georgs" utställning. Hon beklagade, att ingen artist får säga något mer längre. Det hade varit så många utställningar, under vintern, och alla, som ville och kunde köpa, hade redan gjort sina förvärf. Men hon var nöjd med Tor Hedbergs artikel och sade, att alla andra recensioner varit värsliga. Jag hade åstigit och euforiskt vid jag tyckte om, men att jag inte fristod mig på kabinetten. Den tog hon i försvar.

Emellertid gick jag sedan igår för att titta på min på efterkalken sittomna tveta blivit placerad, och du beled jag mig för att på kortare fringa efter priset på en liten duk från 80-talet,

Jag var den som gav uttrycket för denna åsikt, och det som begriper på detta

fatt veta, att ingen, inte ens de kungafamiljen mest närstående, konnolera på annat sätt än genom anteckning på historica.

Drottningen brukade sjukt gå igenom dessa, men nu trodde fröken v. P. att kabinettskammarherrarna komme att göra det.

Och sedan blir det egentligen om Paulis, som jag skall skriva.

Jag stanna var på Idun och utgöt sig över att så underbart förtjusande brev hon hade fått från dig. Du skriver som ingen annan, sade hon, och det har hon bra sagt i.

Det lät inte alls, som om hon ännu hade uppehåll med målningen av ditt porträtt, utom det där brevet var visst bara hennes vanliga krassidaller och prat fram och tillbaka. Dels hade hon haft ett annat porträtt av fullbordat,

Iman från händelserna från den

Stenung

Sag i flera om jag obearna för ofta! Detta kan
vi på ingenting att skriva på, men jag hoppas att de kommer
intressera sig.

Som jag vid det första besöket där ute faste om mig
vid. Priset var ju högre, än vad jag skulle ha
rid till, men jag tyckte det skulle vara roligt
att ha tavlan, och i trake på alla jämkningar
i pris, som jag vet milare bruka vara fruga
att göra, frågade jag intendenten om han trodde
man kunde tänka sig något litet vordig på
priset. Han lovade att förtiga spekulantens
namn och skulle fråga Pauli samt sedan svara mig
Men då ingenting nu på eftermiddagen avkort
gissar jag det blir nej. Någon annan tavla bryr
jag mig inte om, men denna väckte ett litet minne.
Intendenten var bekymrad. "Se, Pauli
är inte populär," sade han. "Vi vet inte ens hur
vi ska få folk att komma hit och titta." Ja, det
var skillnad på publiktillströmningen nu och till Björks
och Prinsens utställningar. Att altartavlan var
svår, behöver jag väl inte säga.